

Պարույր Սևակ

Նախանձում եմ

Ես նախանձում եմ նրանց բոլորին,
Ովքեր ապրում են հավատով խորին,
Ովքեր լավ գիտեն, թե ուր են քայլում,
Ում դեմ են ելնում, ում համար փայլում,
Թե տրտնջում են՝ ինչ բանի վրա,
Թե քրքջում են՝ ինչ բանի վրա,
Ինչո՞ւ են նետվում, ի՞նչ թոհուրոհում,
Հանուն ի՞նչ բանի կյանքերն են գոհում...
Բարի նախանձով նրան եմ հիշում,
Ով չի մոլորվում անթափանց մութում,
Ով չի վհատվում երկար վերելքից,
Չի հուսահատվում վայրի տարերքից,
Ով ստի հանդեպ բերան չի փակում,
Ով հոտած ջրում ուռկան չի ձգում,
Չի նայում կյանքին իբրև բոստանի,
Որտեղից պիտի չաղ բաժին տանի...
Ես նախանձում եմ նրան, վերջապես,
Անհուն նախանձով նրան եմ հիշում,
Ով հոգում չունի նախանձի նշույլ.
Ով աչք չի տնկում սուտ փառք ու պատվին
(Ինչպե՞ս նախանձես այն ճարպիկ կատվին,

Որ մի չաղ պատահո միս է թոցրրել)...
Իսկ ով հատիկն իր հասկ է դարձրրել,
Ով սերն է ցանել ու բերք է հնձում,
Անբանն է միայն նրան նախանձում...
Բանից պարզվում է,- ես ու իմ հոգին,-
Որ չեմ նախանձում կյանքում ո՛չ որի...

05.V.1957թ.

Մոսկվա